

TÄVLINGSPSYKOLOGI

Av: Kerstin Eriksson, juni -08

Jag var för en tid sedan med i en studiecirkel i tävlingspsykologi. Mitt "problem" till skillnad mot de flesta andra är att jag inte blir tillräckligt - nervös!(?)

Jag blir inte taggad, har inte den riktiga vinnarinstinkten. Eftersom jag nu (som vanligt) var tvärtom än de andra i "psykcirkeln", så kunde jag stundtals känna en viss irritation - att jag aldrig kan vara som alla andra. I boken vi använde som studiemedel så nämndes det bara i ett litet stycke om folk som mig. Jag kände mig faktiskt lite mobbad. Av boken alltså. Om jag nu ska analysera mig själv lite grann, så kan jag mycket väl på bangången (vi talar agility) och i starfällan tagga upp mig: "Nä, nu jävlar ska vi fixa det här!" Men sekunden efter vi har startat, så kommer istället tanken: "Äh, strunt samma. Det kommer en ny tävling imorgon, eller nästa vecka, eller om en månad eller ett år eller så...!" Detta i kombination med att jag inte tränar tillräckligt gör att vi oftast inte placerar oss så bra. Jag brukar ibland lite ironiskt skoja att jag är en av den stora gråa massan, som enbart finns till för att ni andra, vinnarskallarna, ska ha några att just vinna över. Ja, vad skulle ni göra utan oss?! "Ja, men... Med den inställningen är det inte så konstigt att du inte vinner!", kanske du tänker. Nja, du har måhända rätt.

Jag har fixat en "upp-peppnings-CD" för att försöka tagga upp mig. Denna CD spelar jag numera alltid i bilen under färden mot tävling. En liten lustig bieffekt har blivit att om jag hör vid andra tillfällen någon låt som finns med på denna CD, t ex på radion, så blir jag ibland för en kort sekund lite pirrig i magen. Det har gått liksom rundgång i känslorna - *låtarna* gör mig nervös - inte tävlingar!

För två år sedan åkte vi iväg på en liten mini-semester till en stor helg-tävling med fyra banor på gång samtidigt. Den första dagen diskade vi oss - det ena loppet efter det andra. Mina tävlingskompisar däremot fick den ena uppflyttningspinnen efter den andra med tillhörande prisrosetter.

Klockan åtta på morgonen den andra dagen, när vi skulle bege oss till tävlingsområdet, så ringde min mobiltelefon precis när jag skulle sätta mig i bilen. Jag svarade medan jag såg de andra åka iväg. Det var min syster som ringde. Hon talade om att nu... nu... har mamma... dött...

Mamma hade somnat in för gott under natten. Morgon-sköterskan hade upptäckt det. Min syster och jag pratade en stund i telefonen. Sedan åkte jag som i ett vakum bort mot tävlingen. Tårarna rann nedför kinderna. Tankarna snurrade i huvudet - allt från min mamma, som egentligen borde fått slippa det där året på sjukhuset - till att de andra måste undra vart jag tog vägen. Väl framme på tävlingsområdet så säger jag inget till mina tävlingskompisar förrän efter vi hade prickat av oss på anmälningslistorna, tältet var uppsatt och allt var i ordning. Jag får då en varm kram.

När jag strosar runt i väntan på att få starta, så funderar jag om hur många av alla dessa människor som är där, just nu har någon form av familjekris eller -tragedi. Det borde väl ändå vara några. Eller... Är jag den enda som är så kall som tänker: "The show must go on!"

De första två loppen går inte så bra - som vanligt. Inför det tredje och sista gör jag allt som jag brukar - förutom att just som när jag tar av halsbandet på min hund så tänker jag: "Det här loppet är för morsan!"

Det blev det bästa loppet som Spirou och jag (ditintills) hade gjort. Vi var taggade båda två hela loppet igenom. Allt flöt.

När jag senare funderade på loppet, så tänkte jag lite kallt och sarkastiskt: "Ska jag verkligen behöva dödsfall i familjen för att jag ska bli taggad och fokuserad! I så fall borde jag skaffa mig en

väldigt s-t-o-r familj eller tävla mycket sparsamt!!"

Hoppas ni har samma råa humor som jag.

Den här berättelsen tillägnar jag.... mamma.